RUMBS, EXPOSICIONS I ARTISTES

AL CURS 86 - 87

Passaren, una a una, les fulles dels vells jorns del calendari.
A la memòria resten sols els cims de les muntanyes de l'ahir.
Acolliran aquestes pàgines, vivint en la remor joiosa de la festa, uns noms, una obra, un breu hecord a tanta vida intensa.

BENET ESPUNY

Un paisatge en repòs, aigües obscures de fredors, verd tendre el prat de curta vida, un blanc poruc de neus tacant encara amb claredats el blau negrós de la muntanya. El món ha restat quiet: Islàndia.

Un univers ben diferent a sequedats de terra nostra sorprenia el pintor i l'amarava amb llums i tons de veus no conegudes.

Ha subjectat l'artista el món amb els corsers de les clarors de matinada, les vibracions més altes de migdia i ha enriquit el quadre amb opulències de crespuscle.

Havia vist l'autor néixer la llum i viure entre palaus romans de claredats daurades, a un vell paisatge històric florentí i a l'aigua de Venècia.

Després, Europa li donava altra seriositat i una altra festa; Amèrica, el pintar excessos de New York, càlids colors del Sud a un paisatge que fou una hora llarga Espanya.

Tot el món d'un estiu, però, no fou res més que Islàndia.

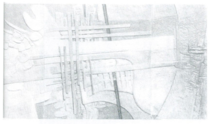

CÒRDOBA

Un primer dia fou la vocació, flama que neix amb promptituds, despertant viu desig de fer la claredat al món que hom habita.

Fou necessari un dur treball per abraçar amb gest amic un univers de formes, expansiu, que l'omplia a vessar i satisfeia l'ànima.

Cada hora un mar de prohibicions i atreviments, ni una sola jornada igual a l'altra, cap existir monòton tancava cap destí sols esplendors, estranyes llums i ombres sens mesura.

El feia vocació pastor de somnis, afany de vèncer la trista pesantor de la matèria, guiava el ramats d'imatges d'un propi univers plàstic.

Es feu croera de camins l'art viu de la pintura, tumult dels éssers i les coses, i era en l'home un ferm desviure el limitat paisatge de la infància.

Arribaren les formes germinals restades al silenci de la nit dels temps, descobries en l'ombra planeta antic encara orfe de mirades.

ESCODA

Silenci al camp de la garriga. Aletejar sota cel blau del viu ocell que diu en cant a l'alba un himne d'alegria. Silenci al camp.

La terra és dura sota l'arbre sec que entre maragdes i entre argents mostra sobre la soca de negrors el verd primer de la collita.

Un anhel d'aigua rarament complit, lluny de la humida horta que coneix el riu, en gris i negre el seu color, acull, entre la fulla austera, la joventut en verds de l'oli de l'oliva.
Silenci al camp.

Espiava del dia la primera llum, sofria del sol alt i s'amarava de la dolça riquesa, malenconiosa veu, del cel de posta.
Ha saludat, l'hivern, la taca blanca de la neu que orna el cim de la muntanya alta.

Ha escoltat i sofert irades veus del vent que pentinaven furiosament la seva cabellera; més ha restat tranquil, fidel amic que cuida d'ajudar l'home.

MARQUÈS

Ha passejat el món de la pintura, plantant un homenatge a cada nom.

Definidor d'absències, el silenci del quadre s'omplia de records.

Quants noms, quantes maneres de pintar rebien la lloança, oli viu sobre tela, del seu fer?

Ha vist el món amb ulls on els éssers vivents i les callades coses pesaven llargament.

Omple el present i el futur mira amb fantasia i sensible fer; el passat és camí de nobleses i mesures per meditar-lo i agrair el consell.

Al camp i a la ciutat de la nació més gran americana un canvi, en llarg procés, es produeix.

Pur element, verd vegetal nascut a l'aigua, llança el nenúfar quan l'Abril camina la cançó vernal.

PAGANS MONSALVATJE

El poble és quiet, brillant la claredat d'emblanquinades cases, tot el perfum del mar omple els carrers. Quietud a l'ànima.

Un blanc repòs d'estiu, on crida fortament el roig o el verd d'alguna porta.

L'aigua marina té un blau covard, un gris que magnifica plenituds de sol.

Per la finestra oberta entra i passeja la claror tota la sala.

La roca, esponja de negrors, dins la llum poderosa, senyala límits al somniar que el mar, perdent-se en la claror, proposa.

És hora sempre de repòs, feta la circumstància material símbol de vida interna.

Sobre la taula del jardí triomfa feliç un tema de natura morta.

El mar i la quietud, paisatge de manses esplendors, penetra l'ànim.

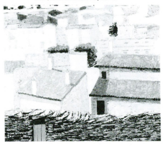

QUERALT

Proposa al món de tots el seu món propi, un silenci inventat.

El gest ens comunica un altre, secret ésser de la realitat més fonda, trobada en l'absència del detall.

Qui ens dóna al piano vetust la morta melodia?
Qui treu a fora el seu malenconiós missatge?

Són mobles vells de l'antiquari plens d'enyorances del passat; taula de marbre i seients de boga d'antic cafè oblidat.

Interiors són que records guarden de passades vides, mobles d'estils antics i diferents, línies de passats segles, vivint sota un sol sempre novell.

Parla l'autor de sentiments seguint una pintura d'exigències, un dibuix viu, color sense estridències, lluny el pintor del clarobscur de l'Acadèmia com del joc excessiu, lluminós, de la Impressió.

Malenconiosa, l'antiga habitació s'omple de nova vida.

RODRIGUEZ AMAT

Fou un punt d'il.lusió el començament, gest que acompanya un lent pensar, un fer antic, un viure nou.

Cercava joventut formes constants, enllà de qualsevol moment, espera de la gràcia.

Va ésser finalment una obra guanyadora, victòria i símbol per igual, visible ja la flor de la collita a la nuesa de la jove branca.

Hi havia, al seu moment, flexible enteniment per apropar-se a irregulars figures, amb abstracció o sens ella, el tramat geomètric com una partitura de notes inventades.

Ha copsat finalment el pintor els grans ritmes del viure dels éssers i les coses, lliure de transgredir les lleis de la natura.

Imatges sens repòs, nascudes amb la llum, incerta la figura, passegen els seus quadres.

SALA

De quin germen intern, de quina audàcia que fantasia habita, ens ve la part irreductible, vivificadora part, d'aquesta obra?

Són necessàries al pintor moltes audàcies, no gens comunes condicions per assolir aquesta intuició del que és vitalitzant i el que és inexcusable deduir per dominar el lògic raonar a més del sentiment fantàstic.

Escolten nostres ulls, oïda especialíssima, el que clamen els tons sobre la tela, línia i color trobant a intuicions vivíssimes i a reposada intel.ligència els seus vitals camins.

Als fets que els ulls amb voluntat i golosia admeten ajunta aquest artista un pensament: tots els camins del somni, unicament ells, menen al més profund estrat de la natura, al nus més apretat de misterioses lleis.

THARRATS

Era el pintor davant un món que cada dia el premia amb greu soroll, imatges sens destí i les buides respostes.

Mirava el firmament i la paraula aclaridora li arribava, imatge en formació; sense matins ni nits, cec univers incert roda per un espai etern, posant desig a l'ànima.

A la rodona de la terra esdevenia el tot un nou sentit; res enutjava ja si la pintura prenia nous espais i s'envolava lluny del rodar i rodar de l'habitat planeta.

S'és extingit un únic sol roent i corren els espais els cercles blancs, gelats, d'un univers imaginari; la matèria indistinta, tenebres són junt a llampecs de llums estranyes.
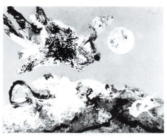
Sense matins ni nits tot canvia i es refà dins unes llums agonitzants, voltades de misteris.